

5 — DŽUNGALAH

Zovem se Khul i sutra je Daba Dan. Dok mi topla voda miluje kožu posmatram Jasmin kako stoji pred ogledalom. Kosa joj je umršena, obrazi rumeni, a usne poluotvorene u smešku.

Jedina žena koja me je ikada volela.

Pažljivo namešta haljinu, ali odaju je bradavice što štrče u vis kao da bi zvezde dohvatile. Čini se da ju je toga stid, pa naglim pokretom vezuje kosu u rep. Uprkos tome u odrazu jasno vidim da joj oči sjaje rasterujući tamu.

Nisam prvi put u njenoj postelji, ali noćas je sve drugačije. Nikom nije dozvolila da mi priđe od kad je moja sudbina postala izvesna.

Čikalo je govorio je da se džungaleh ne mešaju sa Narodom, ali ja sam bio premlad da bih obraćao pažnju na božje zakone i njegova zvocanja. Govorio je da nije moja krivica što sam drugačiji i da je bog odredio da nismo svi podjednako vredni.

Neobično mi je da po prvi put nisam ja dovlačio kante sa reke. Jasmin je cepala drva, ložila bubnjaru i pripremila kupku.

Otkad znam za sebe fizički poslovi su namenjeni onima što ne nose cipele i hodaju kraj karavana. Pa opet, Jasmin mi je davala pravu hranu, a ponekad mi je čak dozvoljavala i da se vozim njenim kolima, dok su Čikalo i ostali džungaleh gutali prašinu šipčeći kraj točkova.

Trže me pomisao na to da Čikalo nije preživeo. Sunce je bilo već pri zalasku kad ga više ni voda ni vatra nisu mogli dozvati svesti. Do jutra je izdahnuo.

Pa opet, bio je u rukama stranaca. Nije bilo ljubavi koja bi ga štitila.

Dok me suprotstavljeni osećaji sluđuju, Jasmin obilazi kacu i baca na mene osmeh. Nabavila je mirisni sapun i miluje mi njime telo.

Završivši dohvata ogromni peškir kojim me umotava, zatim mi briše kosu ljubeći me u lice, pa me vodi do kreveta gde počinje da me miluje, ne prestajući sa poljupcima. Onda raspoznajem njen šapat i shvatam da neprestano ponavlja reč „sutra“. To me plaši, ali njeni dodiri postaju uzbudljiviji, a poljupci vatreniji.

Sve je u glavi, pomišljam.

Najzad me opkoračuje i jaše, jaše jaše...

*

Dan je uveliko odmakao kad me budi glasna škripa stepenika. Ulaze Jasmin i Ajra odevene u crno. Ajra mi se smeši kao da me nije ona prijavila. Jesam, ukrao sam prokletu slaninu, bio sam gladan i žderao sam, žderao i žderao...

Uхватила me je dok sam povraćao, nenaviknut na pravu hranu.

Sklanjaju pokrivač i podižu me s kreveta. Izvode me pred klupe i stolove složene u polukrug. Svečano odeveni ljudi već su posluženi vinom i rakijom. Hladno mi je i stidim se. Pokušavam rukama da pokrijem golotinju, ali žene koje me vode to ne dozvoljavaju. Svi moraju da vide, svi moraju da znaju. Naročito džungaleh. Stižemo do sredine improvizovane arene i ugledah šibe koje će poslužiti za kaznu.

O bože, kako se bojim!

Pritiskaju mi ramena i spuštam se na kolena. Primoravaju me da podignem ruke na potiljak. Krajičkom oka primećujem da se raspoređuju iza mene, vidim ruke što podižu šibe i čujem žamor odobravanja koji struji među posmatračima.

Prvi udarac štipa naglo, a sledeći ga sustiže i produbljuje put patnji. Svaki dodir struji živcima, a svaki prasak prožima poput žive vatre. Udarci dolaze jedan za drugim, sinhronizovano. Promišljeno me vode nenaslućenim stazama do najmračnijih dubina i telo postaje vrišteća agonija. Jasmin je iskusna, oseća trenutak kad gubim kontrolu nad sobom. Grabi me za ruke da se ne bi spustile u pokušaju odbrane. Plamen ispunjava, putuje prenadraženim nervima i traži vrhunce koji još nisu osvojeni. Neumorno, neprestano, bez ijednog trenutka za razumevanje.

Prvi put gubim svest oko podneva. Posle toga je sve u magli. Padam, polivaju me, podižu, nastavljaju, ali više ne raspoznajem izvor bola. Sve se slilo u beskrajnu i bezimenu patnju. Ponestaje mi snage da se uspravim. Polažu me potrbuške i nastavljaju, ali ja više ništa ne osećam.

*

Budim se prepun bola i osećam truckanje pod sobom. Karavan putuje. Osvrćem se i vidim da ležim na Jasmininom ležaju. Onda se vraćam tami.

Povremeno dolazim svesti. Ponekad je to dok Jasmin razmazuje nekakve masti po ranama. Ponekad iskoristi priliku da me nahrani.

Kad sam se najzad vratio stvarnosti, Jasmin mi reče da je puna nedelja od Daba Dana.

Preživeo sam!

Putovanje se nastavlja, a Jasmin me ne isteruje iz kola. Nežna je prema meni. Putujem s njom, kao da nisam džungaleh, dete iz kontejnera.

Meseci spokojno prolaze.

*

Tamno je, još sam snen i vreo od ljubavi. Ugledah Jasmin kako potpuno odevena stoji kraj prozorčeta kroz koje se probijaju crvenkasti odsjaji. Odjeknu pucanj i razaznajem da napolju ljudi vrište i grubi glasovi razdiru noć.

Vrata se otvaraju uz tresak i uleću dva čelavca sa gvozdenim šipkama u rukama. Jedan podiže ruku ka meni, pa zastaje.

„Ovaj je beo. Još jedno ukradeno dete“, kaže i vidim razarajući udarac što pada preko Jasmininih leđa.

„Ubijmo kučku!“, zaurla drugi šutnuvši oborenu ženu

„Govno cigansko! Sve ćemo vas pobiti!“, obojica je šutiraju i zaplašam oružje za pojasom jednoga od njih.

„NE! NE! NE!“, vrištim grabeći pištolj zataknut za kajiš napadača. Povlačim oroz i trzaj me odbacuje. Nasilnik pada, a drugi ćelavac se zaprepашten okreće.

„Šta to radiš, budalo?!“, izgovara pre no što ponovo pritisnuh obarač. Tren potom shvatam da nemam vremena za oblačenje. Odbacujem oružje, pa onako go zabacujem besvesnu Jasmin na krkače i istrčavam pravo u klanicu. Sve je u plamenu i tamne prilike ubijaju Narod. Ne smem stati. Dok jurim iz sve snage Jasmin dolazi sebi i grabi me čvrsto za kosu, a pete čizama mi nabija u bokove.

Ne znam koliko je beg trajao, znam samo da je daha nestalo i sručujem se u travu. Tren kasnije postajem svestan tišine i povetaraca što me miluje po koži. Znam da će Jasmin živeti.

„Khule, Khule...“, procedi ona, a ja postajem željan ljubavi. Podižem pogled i vidim bolni osmeh što joj se prosipa preko lica dok zapaža mog propetog pevcu.

„Naćićemo narod. Ako treba sam ću vući kola sve dok ih ne sustignemo!“, obećavam.

„Hoćeš Khule, hoćeš. I znaš šta? Izdeljaćemo lep dugi bič da kočije brže jezde.“, kaže ona mazeći me kako najviše volim.